

Arrest

nr. 320 149 van 16 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 14 december 2023.

1.2. Op 7 februari 2024 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 30 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Tadzjiekse afkomst en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op [...] maart 1991 te Parachi, gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul en was woonachtig in Kabul-stad. Uw vader is overleden, uw moeder is woonachtig in Kabul en vier van uw zussen zijn woonachtig in België. U bent ongehuwd en kinderloos.

Na uw vlucht uit Afghanistan ging u via Oekraïne naar Slowakije. Daar beloofde men u dat u de nodige documenten zou krijgen zodat u naar het land van uw keuze zou kunnen verder reizen. Vervolgens hield men zich niet aan deze belofte en diende u uw verzoek om internationale bescherming in te dienen in Slowakije waar men met dwang uw vingerafdrukken registreerde. Enkele maanden later werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U kreeg een Slowaakse identiteitskaart/verblijfstitel die slechts een geldigheid had van één jaar. Bovendien kreeg u gezondheidsproblemen doch kon u niet naar een dokter gaan, noch kon u een opleiding volgen of werk krijgen. Uw financiële toestand was niet goed. U diende uw opleiding zelf te bekostigen, uw zus hielp u enkele maanden de huur te betalen en daarna stond u op straat. U diende een klacht in bij de regionale rechtbank en vandaar ging uw zaak naar de algemene rechtbank en er werd beslist dat uw zaak diende heropend te worden.

Ondertussen werd uw vader, die zich in Turkije bevond, ziek en u moest hem opzoeken. U reisde met uw Afghaanse paspoort naar Turkije, verbleef een tijd bij uw vader, keerde terug naar Slowakije en wanneer de gezondheidstoestand van uw vader verslechterde keerde u opnieuw terug naar Turkije tot uw vader er stierf in april 2023. Vanuit Turkije ging u naar Wenen (Oostenrijk) en vandaaruit kwam u naar België. U keerde niet terug naar Slowakije omdat u gezondheidsproblemen in Slowakije waren begonnen, omdat er geen leerkracht was wanneer u onderwijs wilde, omdat men er wilde dat u uw opleiding zelf zou bekostigen en u niet geholpen werd wanneer u werk zocht. Voorts was er veel discriminatie ten opzichte van u. Omdat u naar Turkije en vervolgens naar België bent gekomen, hebben ze uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Op 14 december 2023 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een origineel juridisch document d.d. 05/03/2023 dat uw status, identiteitskaart en paspoort werden ingetrokken, een kopie van de volmacht voor uw broer, een kopie van de brief van de taliban, een kopie van een document met tweets over Oekraïne, een originele badge, documenten en foto's over uw werk in de Afghaanse filmindustrie, een kopie van een document van uw vader die in Turkije gestorven is, een kopie van het Afghaanse paspoort van uw vader, een origineel paspoort van Slowakije, een originele identiteitskaart van Slowakije, uw origineel Afghaanse paspoort met visum voor Oekraïne, een kopie van uw Afghaanse taskara en een kopie van een document met vacatures in Slowakije.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen bijzondere noden aanhaalde (Vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' DVZ d.d. 19 december 2023) gaf u wel aan psychische problemen te kennen dewelke begonnen in Slowakije (Verklaring DVZ d.d. 19 december 2023, vraag 29). U verduidelikte dat u vergeetachtig bent, slaapproblemen kent, pijn aan uw nek hebt, gevoelloosheid aan uw arm, schouder en genitaliën kende doch zonder dat u hiervoor in behandeling bent (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 februari 2024, CGVS, p. 5). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of alles in orde was met u en of u zich in staat voelde om uw persoonlijk onderhoud te voeren, hetgeen u bevestigde (CGVS, p. 2). Voorts werd u op het hart gedrukt dat u zelf altijd om een pauze mocht vragen (CGVS, p. 2), werd tijdig een ruime pauze ingelast teneinde u voldoende rust te gunnen (CGVS, p. 8), een tweede pauze ingelast wanneer u aangaf zich niet goed te voelen (CGVS, p. 10) en werd vooraleer verder te gaan gepolst of u oké was, hetgeen u bevestigde (CGVS, p. 11). Aan het einde van uw onderhoud gaf u te kennen dat u alle redenen hebt kunnen aangeven waarom u niet naar Slowakije kan terugkeren en dat u zowel de tolk als de vragen goed had begrepen, hetgeen u eveneens bevestigde (CGVS, p. 17). Voorts hebben u noch uw advocaat aangegeven dat u omwille van psychische problemen gehinderd was om uw motieven naar behoren uiteen te zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat u reeds internationale bescherming, meer bepaald subsidiaire bescherming, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Slowakije. Zo blijkt dat u internationale bescherming werd toegekend op 25 februari 2022 (Eurodac Marked Record d.d. 15 december 2023). Deze vaststelling werd door u evenwel betwist. U stelde namelijk dat de internationale bescherming die u genoot in Slowakije werd ingetrokken in mei 2023 omdat u naar Turkije en vervolgens ook naar België bent gereisd (CGVS, p. 5, p. 6). Daar u slechts één juridisch document voorlegde ter staving doch waaruit niet zonder meer kon worden afgeleid dat uw subsidiaire bescherming werd ingetrokken, werden de nodige inlichtingen ingewonnen bij de Slowaakse autoriteiten. Hieruit blijkt dat u op 25 februari 2022 subsidiaire bescherming werd verleend in Slowakije, dat u in beroep ging op 28 maart 2022 omdat u de vluchtelingenstatus niet werd toegekend, dat de regionale rechtbank de beslissing herriep en terugstuurde voor behandeling, doch dat het ministerie van Binnenlandse Zaken in hoger beroep ging tegen deze herroeping aangezien de regionale rechtbank zijn bevoegdheid te buiten ging aangaande de toekenning van de subsidiaire bescherming waarbij het hooggerechtshof op zijn beurt de herroeping door de regionale rechtbank herriep op 26 oktober 2022. Vervolgens oordeelde de regionale rechtbank op 26 januari 2023 dat enkel het feit of u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus opnieuw behandeld moest worden. Voor wat betreft de subsidiaire bescherming die u er genoot, blijkt dat u op 22 december 2022 een verlenging hebt gevraagd dewelke u werd gegeven op 14 februari 2023 waarbij u aldus internationale bescherming, te weten subsidiaire bescherming, geniet tot 14 februari 2025. De procedure inzake het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus werd stopgezet op 3 mei 2023 omdat u het grondgebied van Slowakije had verlaten (antwoord Dublin-unit Slowakije d.d. 26 februari 2024). Voorgaande doet aldus niets af van het gegeven dat u wel nog de subsidiaire bescherming geniet, u toont bovendien het tegendeel niet aan en op basis van voorgaande kan geconcludeerd worden dat u nog steeds internationale bescherming, meer bepaald subsidiaire bescherming, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Slowakije.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Slowakije, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Slowakije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://www.state.gov/wp-content/uploads/2023/03/415610_SLOVAKIA-2022-HUMANRIGHTS-REPORT.pdf & <https://www.amnesty.org/en/location/europe-and-central-asia/western-central-and-south-eastern-europe/slovakia/report-slovakia/>) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet

worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Slowakije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde (ernstige) feiten en situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, toegang tot gezondheidszorg en huisvesting (CGVS, p. 6-7) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Immers kreeg u taalonderwijs, zij het niet wekelijks (CGVS, p. 12-13). En hoewel u aangaf geen werk te krijgen ondanks dat u zocht, blijkt wel dat u door het immigratiekantoor geholpen werd in uw zoektocht en dat ze u nadien een website gaven waarop u kon appliceren voor werk. U legt ook zelf een document met vacatures voor (CGVS, p. 13). Bovendien had u toegang tot de woningmarkt en kon u met behulp van financiële steun van uw zus een huis huren (CGVS, p. 14). Zij financierde bovendien ook uw reizen van en naar Turkije en uw verblijf aldaar (CGVS, p. 15).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Zo zegt de brochure van UNHCR-Slowakije, waarin concrete informatie wordt gegeven over onder meer werk, bankzaken, huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en het in- en uitreizen van Slowakije u niets (zie toegevoegde brochure; CGVS, p. 16) niettegenstaande u voor wat betreft het onderdeel reizen wel de nodige stappen wist te nemen en u onder meer een Slowaaks paspoort hebt aangevraagd en gekregen. Bovendien kan uit de in- en uitreisstempels van uw Afghaanse paspoort afgeleid worden dat u na de toekenning van internationale bescherming in Slowakije d.d. 25 februari 2022, minstens drie keer de Europese Unie hebt verlaten vanuit Wenen in Oostenrijk, dit d.d. 23 december 2022, 22 februari 2023 en 22 maart 2023 en u verschillende keren naar Turkije bent gereisd. U verklaarde weliswaar dat u na de dood van uw vader in april 2023 vanuit Turkije naar België bent gekomen (CGVS, p. 9) waar u in dermate slechte mentale toestand verkeerde dat uw zus u diende te verzorgen en u pas in december 2023 in staat was een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 9) doch uit de stempels in uw paspoort blijkt enerzijds dat u de dag dat uw vader stierf, d.d. 17 april 2023, Turkije verliet doch tevens blijkt dat u ook op 7 augustus 2023 Turkije heeft verlaten en naar Oostenrijk reisde. Voorgaande wijst erop dat u in de tussenperiode nog bent teruggekeerd naar Turkije doch wanneer is onduidelijk. Voorgaande getuigt alleszins niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Slowakije uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden en bijvoorbeeld de nodige stappen te ondernemen betreffende uw gezondheidsproblemen. Bovendien blijkt dat uw broer, die toentertijd eveneens in Turkije was doch op heden in Duitsland zou verblijven (CGVS, p. 7) naar Slowakije is gereisd om er documenten van u op te vragen (CGVS, p. 7) – u legt een kopie van een volmacht voor – en blijkt voorts dat u aldus meermaals reisde hetgeen uw zus bekostigde (CGVS, p. 15). Voorgaande erop wijst dat u over een netwerk beschikt dat u kan bijstaan in uw zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden in Slowakije. Bovendien had u een advocaat in Slowakije waarmee uw broer in contact stond (CGVS, p. 18 – opmerkingen advocaat) en wist uw broer het juridisch document d.d. mei 2023 te bekomen. Aldus kan aangenomen worden dat u over voldoende mogelijkheden en steun beschikt teneinde uw rechten in Slowakije te laten gelden.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden (CGVS, p. 15-16), moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije het slachtoffer bent geworden van discriminatie (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. U gaf aan dat deze discriminatie bestond uit het feit dat men niet naast u in de bus kwam zitten en men u geen werk gaf (CGVS, p. 16). Echter blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Behalve een melding aan het immigratiekantoor blijkt uit uw verklaringen dat u geen verdere stappen tegen de discriminatie hebt ondernomen (CGVS, p. 16) en kan aangenomen worden dat u minstens via uw advocaat of met behulp van uw broer de nodige stappen zou kunnen ondernemen (supra). U kon namelijk zoals eerder aangehaald wel de nodige documenten verzamelen om te kunne reizen en om beroep in te dienen tegen de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus, waardoor u aantoonde de nodige zelfstandigheid aan de dag te kunnen leggen.

Waar uw advocaat tot slot in zijn opmerkingen verwees naar de analogie van de dossiers betreffende uw zussen in België, dient te worden aangestipt dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld wordt. Uit de vaststelling van hun beschermingsnood kunnen niet zonder meer conclusies getrokken worden voor wat betreft uw verzoek om internationale bescherming waarbij uit voorgaande argumentering blijkt dat u over een internationaal beschermingsstatuut in Slowakije beschikt, minstens tot 2025.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt neergelegd vermogen niet bovenstaande beoordeling te wijzigen. Het kopie van de eerste pagina uit het Afghaanse paspoort van uw vader is een aanwijzing voor uw familiale band met hem. Deze wordt vooralsnog niet betwist. De kopieën van de Turkse documenten betreffende uw vader, zijnde de overlijdensakte en de machtiging van het Afghaanse consulaat, tonen aan dat uw vader in Istanboel-Turkije is overleden op 17 april 2023 en dat u door het Afghaanse consulaat in Turkije werd gemachtigd om u over zijn stoffelijk overschot te ontfermen. Uw Afghaanse paspoort en taskara bevestigen enerzijds uw identiteit en nationaliteit. Anderzijds tonen de aanwezige stempels in het paspoort dat u op 23 november 2022 Oostenrijk verliet en naar Turkije reisde, dat u ongeveer 2 maanden later, op 17 januari 2023 Turkije opnieuw verliet en naar Oostenrijk reisde, dat u ongeveer een maand later, op 22 februari 2023 Oostenrijk opnieuw verliet en naar Turkije reisde, dat u een maand later op 21 maart 2023 Turkije opnieuw verliet en naar Oostenrijk reisde, doch dat u daags nadien, op 22 maart 2023 Oostenrijk opnieuw verliet en terug naar Turkije reisde en dat u op 17 april 2023, de dag dat uw vader kwam te overlijden, Turkije opnieuw hebt verlaten. Voorts is het op basis van de stempels onduidelijk waarheen u bent gereisd wanneer u Turkije verliet op 17 april 2023 alsook wanneer u zou zijn teruggekeerd naar Turkije daar verder wel blijkt dat u op 7 augustus 2023 Turkije opnieuw hebt verlaten en naar Oostenrijk reisde. Uw Slovaaks paspoort voor vreemdelingen met een geldigheid tot 29 maart 2023 en uw Slowaakse verblijfstitel met geldigheid tot 25 februari 2023 staven uw verklaringen als zou u initieel subsidiaire bescherming verkregen hebben voor een termijn van één jaar. Echter, dit betreft niet dezelfde Slowaakse verblijfstitel waarvan u tevens een origineel toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud en dewelke een geldigheid tot 2025 had (CGVS, p. 12) doch waarvan geen kopie werd genomen maar aldus in uw bezit

is. De documenten betreffende uw werk in de Afghaanse filmindustrie alsook de brief van de Taliban met het reisverbod is in het kader van onderhavige beoordeling ten aanzien van Slowakije niet van belang. Het document met de tweets betreffende Oekraïne heeft evenmin enige invloed in de beoordeling van uw verzoek ten aanzien van Slowakije.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Slowakije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan”.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/6 en 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog over door hem geschonden geachte beginselen en bepalingen, gaat verzoeker in een tweede middelonderdeel in het juridisch document met betrekking tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus dat hij heeft neergelegd en dat niet lijkt betwist te worden door het CGVS. Hij zet uiteen dat hij na het persoonlijk onderhoud een origineel Slovaaks document van 3 mei 2023 heeft neergelegd bij het CGVS, dat ook door de Slowaakse instanties in kopie aan de commissaris-generaal werd overgemaakt en zich dus in het administratief dossier bevindt. Hij wijst erop dat, daargelaten dat de commissaris-generaal deze documenten niet heeft vertaald, zij vreemd genoeg met geen woord rept op het document van 5 mei 2023 van de Slowaakse instanties. Hij betoogt vervolgens: *“Voor de goede orde wenst de verzoekende partij voorlopig dat juridisch document van de Slowaakse asielinstanties met betrekking tot intrekking van de internationale bescherming d.d. 03.05.2023 via een webapplicatie vertalen (weliswaar onder voorbehoud van alle rechten en zonder nadelige erkenenis): “Het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Slowaakse Republiek, de migratiedienst (hierna “migratiedienst” genoemd), heeft besloten in een procedure onder de Wet nr. 480/2002 Z.z. over asiel en over de wijziging en aanvulling van bepaalde wetten in de tekst van latere voorschriften (hierna “asielwet” genoemd), in de zaak van de aanvraag voor asielverlening door een buitenlander: W. S., geboren op [...] 1991 te Kaboel, district Kaboel, provincie Kaboel, Islamitische Republiek Afghanistan (hierna “Afghanistan” genoemd), van Afghaanse nationaliteit, Tadzjieks etniciteit, van het Soennitische moslimgeloof, ongehuwd, houder van een buitenlands paspoort van de Slowaakse Republiek (hierna “SR”) nr. [...] geldig tot 29.03.2023, verblijfsvergunning op het grondgebied van de SR nr. [...] geldig tot 25.02.2023, laatste vaste verblijfplaats in het land van herkomst in de stad Kaboel, straat [...], district Kaboel, provincie Kaboel, Afghanistan, tijdelijk verblijf [...], SR, dat de procedure van de asielverlening is stopgezet onder § 19 lid 1 letter g) van de asielwet. Motivering De buitenlander W. S. verklaarde op 01.10.2021 tegenover medewerkers van de Asielafdeling PZ Humenné dat hij asiel aanvraagde op het grondgebied van de SR. Gezien het feit dat in zijn geval de voorwaarden bepaald in §8 van de asielwet niet werden voldaan, heeft de beslissing van de migratiedienst C[...] van 10.02.2022 hem geen asiel verleend en heeft hem tevens volgens § 13a en § 20 lid 4 van de asielwet aanvullende bescherming op het grondgebied van de SR geboden. Tegen deze beslissing heeft hij in het deel van de niet-verleende asiel een klacht ingediend bij de Regionale Rechtbank in Bratislava, die met het vonnis sp. zn. [...]2022 de beslissing van de migratiedienst heeft vernietigd en de zaak terugverwezen voor verder handelen. Gezien het feit dat de Regionale Rechtbank in Bratislava met dit vonnis de beslissing van de migratiedienst niet alleen in het deel over de niet-verleende asiel, maar ook in het deel over de verleende aanvullende bescherming heeft vernietigd, heeft de aanvrager via zijn wettelijke vertegenwoordiger cassatieberoep ingesteld tegen dit vonnis. De Hoogste Administratieve Rechtbank SR heeft met het vonnis nr. [...]2022 het vonnis van de regionale rechtbank vernietigd en de zaak teruggewezen voor verder handelen. In verband met deze feiten besliste de Regionale Rechtbank in Bratislava met het vonnis [...]2022 dat de beslissing van de migratiedienst over het niet verlenen van asiel werd vernietigd en teruggewezen voor verder handelen. Het vonnis werd definitief op 26.01.2023. Aangezien op 22.12.2022 om verlenging van de aanvullende bescherming op het grondgebied van de SR werd gevraagd, werd op 18.01.2023 een interview gehouden in het kader van de procedure voor het verlenen van aanvullende bescherming C[...]. Tijdens dit interview werd aangetoond dat de genoemde ongeveer twee maanden voor de datum van het interview naar België was gereisd om zijn zus en zwager te bezoeken. Tegelijkertijd werd aangetoond dat hij in 2022 en begin 2023,*

dus tijdens de lopende procedure voor het verlenen van asiel op het grondgebied van de SR, naar Turkije was gereisd om zijn zieke vader te bezoeken, die in een ziekenhuis in Istanbul lag met hartproblemen. Deze informatie maakt deel uit van de notulen van de procedure voor het verlenen van aanvullende bescherming nr. M.[...]. Volgens § 19 lid 1 letter g) van de asielwet stopt het ministerie de procedure als de aanvrager het grondgebied van de Slowaakse Republiek verlaat. Volgens § 23c van de asielwet zijn de bepalingen van § 3 lid 6, § 19 lid 1 letters a), f), § 22, § 23 lid 3, lid 4 letters b), c), e) tot j), lid 5 tot 8 en § 23a niet van toepassing op aanvragers die op het grondgebied van de SR een tijdelijk of permanent verblijf hebben verleend gekregen. Deze categorie omvat ook de genoemde, aangezien hij op het grondgebied van de SR aanvullende bescherming heeft gekregen en om die reden een tijdelijk verblijf is verleend. Aangezien de asielwet in de genoemde bepaling een uitputtende lijst bevat van bepalingen die niet van toepassing zijn op een asielzoeker met een tijdelijk of permanent verblijf en deze expliciet zijn gedefinieerd, en aangezien de bepaling van § 19 lid 1 letter g) van de asielwet, die zegt dat het ministerie de asielprocedure stopzet als de aanvrager het grondgebied van de SR verlaat, niet is opgenomen in de bepaling § 23c van de asielwet, betekent dit dat deze bepaling van toepassing is op de aanvrager die op het grondgebied van de SR een tijdelijk of permanent verblijf heeft gekregen. Van deze bepaling kan op geen enkele wettelijke manier worden afgeweken en in het geval dat de aanvrager tijdens de asielprocedure het grondgebied van de SR verlaat, wat in het geval van de genoemde herhaaldelijk is gebeurd, geeft de wet expliciet aan dat het ministerie de procedure stopzet onder § 19 lid 1 letter g) van de asielwet. Op basis van deze feiten was het noodzakelijk om te beslissen zoals aangegeven in het besluitgedeelte van deze beslissing. Instructie: Deze beslissing is definitief en kan niet worden aangevochten. Tegen deze beslissing kan een administratief beroep worden ingediend bij de Regionale Rechtbank in Bratislava, Záhradnícka 10, 813 66 Bratislava binnen 20 dagen na de kennisgeving ervan. Het indienen van een administratief beroep heeft geen opschortende werking, tenzij de rechtbank anders beslist.

Een verzoek om opschortende werking moet samen met het administratief beroep bij de administratieve rechtbank worden ingediend. Tijdens de termijn voor het indienen van een administratief beroep en tijdens de procedure over dit administratief beroep is de buitenlander geen aanvrager voor asielverlening.” Verzoeker betoogt dat uit deze beslissing blijkt dat de procedure inzake verzoek om internationale bescherming is stopgezet omdat verzoeker tijdens de procedure, na een cassatiearrest dat niet alleen over de vluchtelingenstatus ging, maar ook de subsidiaire beschermingsstatus, het grondgebied van Slowakije had verlaten, waarbij de Slowaakse instantie stelt dat de verzoeker in 2022 en begin 2023 heeft gereisd om zijn zieke vader in Turkije te bezoeken alsook zijn zus en zwager in België heeft bezocht.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet wordt gesteund door het administratief dossier aangezien de Slowaakse documenten en het antwoord van de Slowaakse instanties zeggen dat de asielprocedure is stopgezet bij beslissing van 3 mei 2023 terwijl de commissaris-generaal op miraculeuze wijze tot het besluit komt dat het deel vluchtelingenstatus is afgesloten, maar dat verzoeker nog steeds over subsidiaire bescherming beschikt, *quod non*. Hij wijst erop dat de Slowaakse asielinstantie bij brief van 26 februari 2024 aan de Dienst Vreemdelingenzaken meldde dat de asielprocedure is stopgezet en citeert hieruit. En stelt dat de stelling van de commissaris-generaal dat de subsidiaire beschermingsstatus werd verlengd op 14 februari 2023 voorbij gaat aan de beslissing van de Slowaakse asielinstantie van 3 mei 2023 om de asielprocedure volledig stop te zetten. Hij stelt dat geconcludeerd kan worden dat de commissaris-generaal zeer onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat het hem ook niet duidelijk is of de commissaris-generaal de Slowaakse documenten überhaupt heeft gelezen. Hij betoogt dat het erop lijkt dat de commissaris-generaal zich hoofdzakelijk baseert op de brief van de Slowaakse instantie van 26 februari 2024 en daarbij op sibillijnse en foutieve wijze tot het besluit komt dat enkel de procedure ‘vluchtelingenstatus’ werd stopgezet terwijl in de brief van de Slowaakse instantie wordt vermeld dat na een cassatieprocedure de zaak terug werd overgemaakt aan de regionale rechtbank die het dossier overmaakte aan de Slowaakse asielinstantie. Hij is dan ook van mening dat aan hem, net zoals zijn twee zussen in België (die eveneens in Slowakije verbleven en inmiddels als vluchtelingen werden erkend in België, de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In een derde middel onderdeel stelt verzoeker dat geen onderzoek werd gedaan naar zijn zussen die eveneens in Slowakije verbleven. Hij betoogt dat hij bij de DVZ heeft vermeld dat zijn twee zussen in België verblijven en dat de commissaris-generaal ook wist dat hij samen met zijn twee zussen uit Afghanistan is gevlucht en uiteindelijk in Slowakije zijn beland. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen melding maakt van de erkenning als vluchteling van zijn twee zussen en evenmin de dossiers toevoegt aan het administratief dossier. Verzoeker wenst louter in ondergeschikte orde nogmaals te benadrukken dat het onderzoek gebrekkig is.

In een vierde middel onderdeel gaat verzoeker in op de eenheid van familie. Hij wijst erop dat hij vier zussen heeft die erkend zijn als vluchteling in België en stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal geen gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om toepassing te maken van het principe van eenheid van gezin. Er is ten onrechte geen rekening gehouden met de familiale band met zijn vier zussen die hem mentaal en financieel ondersteunen volgens verzoeker die stelt dat in de richtlijnen van het UNHCR een

afgeleid recht op het vluchtelingenstatuut kan worden vastgesteld omwille van familiale eenheid (§ 184-186 UNHCR Handboek), een pleidooi houdt voor een soepele interpretatie en erop wijst dat hij niet voor gezinshereniging in aanmerking komt omdat de erkende vluchtelingen zussen zijn. Verzoeker verwijst naar HvJ, C-652/16 van 4 oktober 2018 waarin het Hof stelt dat dit impliceert dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de gezinsleden van personen met een beschermingsstatuut wel recht hebben op bepaalde voordelen als zij zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van internationale bescherming. Verzoeker stelt dat hoewel er geen enkele juridische bindende norm is die de Belgische staat verplicht om internationale bescherming aan een persoon te verlenen enkel en alleen omdat deze familie is van een persoon die internationale bescherming geniet, er dient vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal blijkbaar de dossiers van zijn zussen niet heeft ingekeken hoewel zij ook in Slowakije verbleven.

In een vijfde middelonderdeel betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM op zichzelf en *juncto* artikel 13 van het EVRM, wijst verzoeker op een arrest van de Raad waarin de een beslissing van het CGVS werd vernietigd omdat er redenen waren om aan te nemen dat fundamentele mensenrechten van een statushouder zouden geschonden worden in geval terugkeer naar Griekenland en dat de bescherming daar ineffectief is. Hij citeert uit dit arrest en stelt dat naar analogie deze rechtspraak kan toegepast worden in deze zaak. Verzoeker meent dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij in Slowakije zeer slecht is behandeld en dat hij werd gediscrimineerd en stelt dat zijn verklaringen overeenstemmen met deze van zijn twee zussen en dat zij erkend werden als vluchteling.

De commissaris-generaal kan zijn verklaringen bijgevolg niet zomaar opzijzetten door te stellen dat er geen bewijzen zijn van mensonterende behandeling in Slowakije en dat zij ten onrechte zijn verklaringen lichtzitting neemt als hij verklaart dat hij in Slowakije kon overleven omdat zijn familie hem geld stuurde. Verzoeker betoogt vervolgens dat hij een lange procedure heeft doorlopen in Slowakije waarbij hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd terwijl hij hetzelfde risicoprofiel heeft als zijn twee zussen in België die in Slowakije verbleven. Hij heeft in Slowakije weliswaar tal van procedures gevoerd voor de rechtbank maar de rechtsbijstand was niet gratis of pro deo en hij wijst erop dat de laatste beslissing van 3 mei 2023 een beroepstermijn van 20 dagen telt en dat deze beslissing thans definitief is zonder dat hij enige mogelijkheid heeft om die beslissing aan te vechten, wat ook in strijd is met artikel 13 van het EVRM omdat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt. Verzoeker stelt ook geen vertrouwen te hebben in de Slowaakse asielinstanties gelet op de behandeling van de zaak en de bewijsstukken die hij voorlegde. Vervolgens stelt verzoeker dat hij doorheen de procedure stevast heeft verklaard dat hij mentale problemen heeft en dat ook de commissaris-generaal stelt dat er mogelijk indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn problematische mentale gezondheidstoestand, maar dat hij niet aantoonde dat dit hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen. Verzoeker verwijst vervolgens naar de arresten "*N. v. United Kingdom*" en "*Paposhvili v. Belgium*" en betoogt dat volgens het EHRM de beschikbaarheid van afdoende en geschikte medische zorg wel degelijk een rol spelen bij de beslissing en moet dit nauwgezet onderzocht worden.

Voorts betoogt verzoeker dat uit een rapport van het UNHCR van 2018, 'UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session', blijkt dat Slowakije met betrekking tot een aantal fundamentele rechten aangaande integratie en gezinshereniging ten aanzien van vluchtelingen en subsidiair beschermden tekortschiet. Hij citeert passages uit dit rapport en betoogt dat Ngo's moeten bijspringen om in de elementaire noden van vluchtelingen en subsidiair beschermden te voorzien, dat de toegang tot gezondheidszorg in Slowakije een probleem vormt voor personen met subsidiaire bescherming en citeert ook de aanbevelingen van het UNHCR terzake. Hij meent dat deze aanbevelingen verzoekers verklaringen bevestigen en dat Slowakije nalaat de economische, sociale en culturele rechten te respecteren en dat deze nochtans van essentieel belang zijn aangezien zij het individu verzekeren van een levenstandaard op een waardig en aanvaardbaar peil. Verzoeker citeert vervolgens uit The Brussels Times, "*Roma Integration still far away in EU*" van 8 september 2019 en uit een rapport van het VN-Comité inzake de uitbanning van rassendiscriminatie van 26 september 2017 en stelt dat verzoekers verklaringen over de houding ten opzichte van vluchtelingen in Slowakije ook lijken bevestigd te worden. Hij besluit dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn verklaringen wegwuift als ongeloofwaardig of niet aannemelijk en dat zij ten onrechte onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare positie.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem als vluchteling te erkennen dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Nota commissaris-generaal

De commissaris-generaal legt een nota 'Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure' van 21 juni 2024 neer waarin zij op de middelen in het verzoekschrift antwoordt, in wezen volhardt in de motieven van de bestreden beslissing en waaraan zij volgende stukken toevoegt:

1. Vertaling stukken Slowaakse autoriteiten dd. 3 mei 2023 en 7 februari 2023 (via Deepl Pro);
2. EMN Country Factsheet 2022 – Slovakia;
3. 2023 Country Report on Human Rights Practices – Slovakia;
4. Amnesty International Report 2023 – Slovakia.

4. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de

verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling

6.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

6.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

In zijn arrest van 19 maart 2019 stelt het Hof van *Justitie van de Europese Unie* (hierna: *Hof van Justitie*) dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd *“dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus nietontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest”* en dat *“(d)e omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, (...) alleen dan (kan) leiden tot de vaststelling dat die verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*).

Het Hof van Justitie geeft ook bepaalde aanwijzingen over wat het begrip *“zeer verregaande materiële deprivatie”* inhoudt. Het Hof van Justitie benadrukt dat *“de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (punt 89). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt *“wanneer de onverschilligheid van de*

autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92, en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, punt 90).

In punt 92 van het arrest Jawo, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald: “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).” (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, punt 92).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat “(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)” (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het EHRM zich in zijn arrest in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 259 e.v.) diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat “la situation dans laquelle le requérant s'est trouvé à la suite de sa mise en liberté n'est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d'investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement” en dat “dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu'il ne souhaitait pas y rester”. (vrije vertaling: “de situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting” en dat “het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven”) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 240 et 242).

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name “notoire qu'un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés” (vrije vertaling: het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle “Dublin”-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren”. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat “les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”

(vrije vertaling: Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l'arrêt précité), (vrije vertaling: Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven). Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention”* (vrije vertaling: In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.) (punt 263 van voormeld arrest).

Het geheel van deze rechtspraak dient dan ook zo te worden gelezen dat het gaat om personen die ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

6.3. Uit het administratief dossier blijkt dat hierin een Eurodac Search Result van 14 december 2023 voor verzoeker is opgenomen dat onder meer volgende gegevens bevat : Eurodac ID 1 SK (...) en Mark Status: M. Op basis van de eveneens in het administratief dossier opgenomen Nota van het CGVS betreffende Eurodac Hit “M” volgt hieruit dat aan verzoeker in Slowakije een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Op 8 februari 2024 werd via CEDOCA een aanvraag derde landen gedaan met de vraag om informatie bij de Slowaakse asielinstanties op te vragen om na te gaan of verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet en zo ja, welke status hij geniet, de geldigheid van de verblijfstitel en indien het antwoord negatief is, de beslissing tot intrekking van internationale bescherming hieromtrent op te vragen en de mogelijkheden die betrokkene nog heeft in Slowakije en tenslotte zijn dossier inzake het initieel verlenen van internationale bescherming.

In het antwoord van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Slowaakse Republiek van 26 februari 2024 staat te lezen dat verzoeker op het Slowaakse grondgebied een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 1 oktober 2021, dat asiel (asylum) niet werd toegekend maar dat hem subsidiaire bescherming werd verleend voor een jaar en dat deze beslissing in werking trad op 25 februari 2022. Er

wordt verder gesteld dat verzoeker beroep aantekende op 28 maart 2022 tegen het deel van de beslissing waarin asiel werd geweigerd.

Hierop herriep de regionale rechtbank de beslissing en werd de asielprocedure teruggestuurd naar de eerste aanleg. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken tekende beroep aan tegen de uitspraak van de regionale rechtbank omdat deze rechtbank zijn bevoegdheid had overschreden door het deel van de beslissing van het Ministerie waarin subsidiaire bescherming werd toegekend, te herroepen. Het Hoogerechtshof herriep de beslissing van de regionale rechtbank op 26 oktober 2022 en zond de zaak voor verdere behandeling terug naar de regionale rechtbank. De regionale rechtbank heeft daarop het deel van de beslissing van het Ministerie waarin asiel wordt geweigerd herroepen en de asielprocedure teruggestuurd naar de eerste aanleg, waarbij deze beslissing in werking trad op 26 januari 2023.

Verder wordt in deze brief uitgelegd dat verzoeker een verlenging van zijn subsidiaire beschermingsstatus vroeg op 22 december 2022 en dat deze werd verlengd met twee jaar vanaf de datum waarop de beslissing in werking trad, met name 14 februari 2023 zodat de subsidiaire bescherming voor verzoeker duurt tot 14 februari 2025.

Voorts wordt in de brief gesteld dat de asielprocedure werd beëindigd op 3 mei 2023. Deze beslissing trad volgens de brief in werking op 4 juni 2023 omdat de verzoeker het grondgebied van de Slowaakse Republiek had verlaten. De brief vermeldt tenslotte dat volgende documenten zijn toegevoegd: het interview van 12 oktober 2021 en van 18 januari 2023, de beslissing om geen asiel te verlenen en om subsidiaire bescherming te verlenen, het arrest van de regionale rechtbank, het arrest van het Hoogerechtshof, de beslissing om de asielprocedure te beëindigen en de beslissing om de subsidiaire bescherming te verlengen.

De informatie in de brief met betrekking tot de initiële toekenning van subsidiaire beschermingsstatus en de verlenging van deze status tot 14 februari 2025 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, alsook het beëindigen van de procedure die betrekking heeft op de weigering van “*asiel*”, in de nota van de commissaris-generaal verduidelijkt als de weigering om de vluchtelingenstatus toe te kennen, omdat verzoeker het grondgebied van de Slowaakse Republiek heeft verlaten, wordt bevestigd door de documenten die als bijlage bij deze brief zijn gehecht. Verzoeker brengt een vertaling bij van de beslissing van 3 mei 2023. Deze vertaling werd volgens het verzoekschrift gemaakt via een webapplicatie, die verder niet wordt gespecificeerd. Door middel van haar nota brengt de commissaris-generaal een vertaling bij via Deepl Pro van de beslissingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Republiek Slowakije van 3 mei 2023 en 7 februari 2023. In de beslissing van 7 februari 2023 wordt gesteld dat verzoeker een verblijfvergunning voor het Slowaakse grondgebied geldig tot 25.02.2023 werd verleend en dat verzoeker op 22 december 2022 verzoek heeft ingediend tot verlenging van de subsidiaire bescherming op het grondgebied van de Slowaakse Republiek. Verder wordt in deze beslissing vermeld dat overeenkomstig artikel 20, lid 3 van de Asielwet subsidiaire bescherming voor een jaar wordt verleend en dat dit na het verstrijken van een jaar wordt verlengd met twee jaar op verzoek van de vreemdeling indien aan de voorwaarden van artikel 13a en 13b is voldaan en er geen redenen zijn om te verlening niet toe te staan op grond van artikel 13c, leden 2 en 4 van de Asielwet en dat de vreemdeling verplicht is de aanvraag niet eerder dan 90 dagen voor het verstrijken van de termijn waarvoor ze is verleend en niet later dan de laatste dag van die termijn in te dienen. Er wordt verder in deze beslissing gesteld dat verzoeker werd gehoord op 18 januari 2023, dat een nieuwe beoordeling is gemaakt van de voorwaarden voor een reële dreiging van ernstige onveiligheid in verband met verzoekers verzoek om subsidiaire bescherming en dat de Migratiedienst tot de conclusie is gekomen dat hij *“in geval van onvrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk ernstig gevaar zou kunnen lopen in de zin van artikel 2, lid 1, punt 2 van de Asielwet en dat het derhalve noodzakelijk was zijn subsidiaire bescherming op het grondgebied van de Slowaakse Republiek te verlengen”*. Er wordt verder gesteld dat aangezien voldaan is aan de voorwaarden voor verlening van subsidiaire bescherming en er geen gronden zijn om deze niet te verlenen en dat *“indien de betrokkene binnen de wettelijk gestelde termijn een aanvraag tot verlenging van subsidiaire bescherming heeft ingediend, wordt deze verlengd met een periode van twee jaar vanaf de datum van inwerkingtreding van dit besluit”*. De brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2024 stelt *“On 22.12.2022 the person concerned requested extension of his subsidiary protection, which was extend for two years from the date the decision entered into force (14.02.2023) therefore the subsidiary protection of the person concerned lasts until 14.02.2025”* (vrij vertaling: *“Op 22.12.2022 heeft de betrokken persoon de verlenging van zijn subsidiaire bescherming aangevraagd, die werd verlengd voor twee jaar vanaf de datum dat de beslissing in werking trad (14.02.2023), daarom duurt de subsidiaire bescherming van de betrokken persoon tot 14 februari 2025”*).

Uit dit alles volgt dat verzoeker subsidiaire bescherming werd verleend en dat deze bescherming nog geldig is tot 14 februari 2025. Verzoeker werd bijgevolg subsidiaire bescherming verleend in de Slowaakse

Republiek en geniet heden nog steeds deze beschermingsstatus in Slowakije. Verzoeker betwist in het verzoekschrift vooreerst dat hij nog steeds subsidiaire bescherming zou genieten in Slowakije. Hij verwijst naar de beslissing van 3 mei 2023 en de daarin vermelde beëindiging van zijn asielprocedure in Slowakije omdat hij het grondgebied van Slowakije heeft verlaten. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat de beëindiging van de asielprocedure waarnaar in deze beslissing verwezen wordt, betrekking heeft op de procedure die na de herroeping van de beslissing van de Regionale Rechtbank door het Hooggerechtshof en de daaropvolgende beslissing van de Regionale Rechtbank dat de weigering van de vluchtelingenstatus opnieuw moest onderzocht worden door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De herroeping van het gedeelte van de initiële beslissing van het Ministerie waarbij subsidiaire bescherming werd verleend door de Regionale Rechtbank werd immers op zijn beurt herroepen door het Hooggerechtshof. Uit de beslissing van 3 mei 2023 blijkt niet dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker zou zijn ingetrokken of beëindigd, maar enkel dat de procedure waarbij opnieuw moest worden onderzocht of verzoeker aan de voorwaarden voldoet voor het verlenen van de vluchtelingenstatus, werd beëindigd omdat hij het Slowaakse grondgebied heeft verlaten. Gelet op hetgeen voorafgaat en de bevestiging in de brief van het Slowaakse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2024 dat verzoekers subsidiaire bescherming nog geldig is tot 14 februari 2025, is de commissaris-generaal niet op miraculeuze wijze tot het besluit gekomen dat het deel vluchtelingenstatus is afgesloten maar dat hij nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt, zoals in het verzoekschrift ten onrechte wordt gesteld maar is deze beoordeling integendeel gebaseerd op de informatie die door het Slowaakse Ministerie van Binnenlandse Zaken is verstrekt en zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker legt ook geen documenten van recentere datum dan de voormelde brief van 26 februari 2024 voor waaruit zou kunnen blijken dat de subsidiaire bescherming die aan verzoeker werd toegekend ondertussen zou zijn ingetrokken of beëindigd.

Het door verzoeker neergelegde reisdocument en verblijfsvergunning die door de Slowaakse autoriteiten werden uitgereikt en waarvan de geldigheidsduur is verstreken op 29 maart 2023, respectievelijk 25 februari 2023 doet hieraan geen afbreuk. In dit verband dient bovendien ook te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde *“Ik had een andere kaart die verviel en dan up-date en dit is de nieuwe (geledigheid op kaart aangeduid tot 2025)”* (NPO, p. 12). In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *“Uw Slowaaks paspoort voor vreemdelingen met een geldigheid tot 29 maart 2023 en uw Slowaakse verblijfstitel met geldigheid tot 25 februari 2023 staven uw verklaringen als zou u initieel subsidiaire bescherming verkregen hebben voor een termijn van één jaar. Echter, dit betreft niet dezelfde Slowaakse verblijfstitel waarvan u tevens een origineel toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud en dewelke een geldigheid tot 2025 had (CGVS, p. 12) doch waarvan geen kopie werd genomen maar aldus in uw bezit is”*. Ter terechtzitting betwist verzoekers advocaat niet dat verzoeker een nieuwe verblijfsvergunning kreeg die geldig is tot 25 februari 2025 maar stelt dat hieruit niet kan blijken dat hij nog over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken in Slowakije. Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit de informatie verstrekt door de Slowaakse asielinstanties blijkt dat de subsidiaire bescherming die aan verzoeker werd verleend, verlengd werd en nog geldig is. Verzoekers advocaat kan verder ook niet duiden op welke andere grond dan de hem verleende subsidiaire bescherming, verzoeker een verblijfsvergunning zou hebben verkregen in Slowakije. Nog daargelaten dat verzoeker deze nieuwe verblijfsvergunning niet neerlegt, blijkt hieruit in elk geval dat hij over een verblijfsvergunning voor Slowakije beschikt die nog geldig is tot 25 februari 2025 en verzoeker bijgevolg vanuit een legaal verblijf de verdere verlenging van zijn verblijfsvergunning kan aanvragen in geval van terugkeer naar Slowakije.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Er is geen enkele indicatie dat de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend in Slowakije werd ingetrokken of beëindigd.

In casu moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat de Slowaakse Republiek het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

De Raad onderstreept dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In de UNHCR *“Guide for Asylum Applicants and Beneficiaries of International Protection in the Slovak Republic. A New Start in the Slovak Republic”*, toegevoegd aan het administratief dossier, wordt gesteld dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus in Slowakije toegang hebben tot de arbeidsmarkt, dat voor beide categorieën geen werkvergunning nodig is en dat bij registratie bij het arbeidsbureau zij een beroep kunnen doen op jobadvies en taal- en vaardigheidscursussen kunnen volgen. Personen die als vluchteling zijn erkend of subsidiaire beschermingsstatus hebben verworven krijgen van overheidswege bijstand bij het vinden van een woning. Personen die subsidiaire bescherming hebben verkregen hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als vluchtelingen en Slowaakse onderdanen, maar krijgen in tegenstelling tot de twee laatstgenoemde groepen een roze kaart, terwijl een verschillend terugbetalingssysteem geldt, waarbij het Ministerie van Binnenlandse Zaken rechtstreeks de zorgverstrekker terugbetaalt. In het rapport van USDOS, *“Slovakia 2023 Human Rights Report”* wordt verder gesteld dat de Slowaakse regering samenwerkt met UNHCR en andere humanitaire organisaties, maar dat volgens een aantal maatschappelijk middenveldorganisaties het Migratiebureau een restrictief asielbeleid voert waarbij slechts in een handvol gevallen bescherming wordt geboden en dat de meerderheid van asielzoekers Slowakije verlaat voor zij een beslissing hebben gekregen in hun asielaanvraag. Verder worden de levensomstandigheden in gesloten centra voor asielzoekers als onvoldoende beschouwd door NGO's in Slowakije en werd het Bureau voor Grens- en Vreemdelingenpolitie door de ombudspersoon bekritiseerd omwille van de duur van detentie van migranten zonder papieren en worden de wettelijke bepalingen met betrekking tot de maximum termijn van 28 dagen gedurende dewelke asielzoekers in immigratiedetentie kunnen worden geplaatst, door NGO's als excessief beschouwd. Voorts stelden mensenrechtenorganisaties dat de integratie van personen die internationale bescherming hebben gekregen gehinderd wordt door de afwezigheid van een omvattend door de regering gesubsidieerd integratieprogramma en dat personen die subsidiaire bescherming hebben gekregen beperkte toegang hadden tot gezondheidszorg en dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken documenten inzake het dekken van ziektekosten aan personen met subsidiaire beschermingsstatus verstrekken zonder duidelijke uitleg over de voordelen. In het Amnesty International rapport *“Slovakia 2023”* wordt melding gemaakt van mensenrechtenschendingen in een politie detentiecentrum voor derdelanders, het niet respecteren van de wettelijk bepaalde maximumstermijn voor detentie van migranten zonder documenten en systematische detentie van migranten die op onregelmatige wijze het Slovaaks grondgebied trachten binnen te komen. Het rapport van EMN, *“Slovak Republic. EMN Country Factsheet 2022”* van augustus 2023 meldt dat door een amendement aan de Asielwet de initiële integratie van personen die als vluchteling zijn erkend en subsidiaire bescherming hebben gekregen, gewijzigd werd. De situatie van beide categorieën statushouders werd geüniformiseerd door de invoering van een éénmalige toelage voor personen die subsidiaire bescherming zijn verleend, een integratietoelage voor beide categorieën statushouders door sociale en psychosociale begeleiding en een culturele oriëntatiecursus te voorzien. Het door verzoeker geciteerde rapport *UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session* van december 2018 vermeldt dat gezondheidszorg in dezelfde mate wordt verstrekt aan vluchtelingen en personen met subsidiaire beschermingsstatus maar dat toegang tot gezondheidszorg bijkomende administratieve last legt op privé medische specialisten die hierdoor terughoudend kunnen zijn om dergelijke personen als patiënten te aanvaarden. Verder wordt erin gesteld dat de regering een aantal maatregelen heeft genomen om de toegang tot de arbeidsmarkt te faciliteren, zoals onder meer het afschaffen van de arbeidsmarkttest voor personen met subsidiaire bescherming, maar dat zowel vluchtelingen, personen met subsidiaire bescherming en asielzoekers geconfronteerd worden met moeilijkheden om hun diploma's te laten erkennen. Ook wordt melding gemaakt van een tekort aan taalcursussen voor vluchtelingen en asielzoekers. Het artikel in The Brussels Times *“Roma Integration still far away in EU”* van 8 september 2019 en de in het verzoekschrift geciteerde passage van een rapport van het VN-Comité inzake de uitbanning van rassendiscriminatie van 26 September 2017 hebben betrekking op de discriminatie van Roma en uitingen van racisme tegen deze bevolkingsgroep en het rapport van de Europese Commissie met betrekking tot de uitvoering van nationale Roma integratie strategieën.

Uit de landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat in Slowakije, wat betreft de situatie van personen die er internationale bescherming hebben bekomen, sprake zou zijn van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Slowakije gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

De landeninformatie die wordt bijgebracht laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Slowakije voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar deze EU lidstaat *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Slowaakse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het beschermingsverzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Slowakije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Litouwen werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op pertinente gronden die hun steun vinden in het administratief dossier met betrekking tot verzoekers levensomstandigheden in Slowakije als persoon die er subsidiaire bescherming geniet, stelt dat *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, toegang tot gezondheidszorg en huisvesting (CGVS, p. 6-7) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Immers kreeg u taalonderwijs, zij het niet wekelijks (CGVS, p. 12-13). En hoewel u aangaf geen werk te krijgen ondanks dat u zocht, blijkt wel dat u door het immigratiekantoor geholpen werd in uw zoektocht en dat ze u nadien een website gaven waarop u kon appliceren voor werk. U legt ook zelf een document met vacatures voor (CGVS, p. 13). Bovendien had u toegang tot de woningmarkt en kon u met behulp van financiële steun van uw zus een huis huren (CGVS, p. 14). Zij financierde bovendien ook uw reizen van en naar Turkije en uw verblijf aldaar (CGVS, p. 15). Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo zegt de brochure van UNHCR-Slowakije, waarin concrete informatie wordt gegeven over onder meer werk, bankzaken, huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en het in- en uitreizen van Slowakije u niets (zie toegevoegde brochure; CGVS, p. 16) niettegenstaande u voor wat betreft het onderdeel reizen wel de nodige stappen wist te nemen en u onder meer een Slowaaks paspoort hebt aangevraagd en gekregen. Bovendien kan uit de in- en uitreisstempels van uw Afghaanse paspoort afgeleid worden dat u na de toekenning van internationale bescherming in Slowakije d.d. 25 februari 2022, minstens drie keer de Europese Unie hebt verlaten vanuit Wenen in Oostenrijk, dit d.d. 23 december 2022, 22 februari 2023 en 22 maart 2023 en u verschillende keren naar Turkije bent gereisd. U verklaarde weliswaar dat u na de dood van uw vader in april 2023 vanuit Turkije naar België bent gekomen (CGVS, p. 9) waar u in dermate slechte mentale toestand verkeerde dat uw zus u diende te verzorgen en u pas in december 2023 in staat was een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 9) doch uit de stempels in uw paspoort blijkt enerzijds dat u de dag dat uw vader stierf, d.d. 17 april 2023, Turkije verliet doch tevens blijkt dat u ook op 7 augustus 2023 Turkije heeft verlaten en naar Oostenrijk reisde. Voorgaande wijst erop dat u in de tussenperiode nog bent teruggekeerd naar Turkije doch wanneer is onduidelijk. Voorgaande getuigt alleszins niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Slowakije uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden en bijvoorbeeld de nodige stappen te ondernemen betreffende uw gezondheidsproblemen. Bovendien blijkt dat uw broer, die toentertijd eveneens in Turkije was doch op heden in Duitsland zou verblijven (CGVS, p. 7) naar Slowakije is gereisd om er documenten van u op te vragen (CGVS, p. 7) – u legt een kopie van een volmacht voor - en blijkt voorts dat u aldus meermaals reisde hetgeen uw zus bekostigde (CGVS, p. 15). Voorgaande erop wijst dat u over een netwerk beschikt dat u kan bijstaan in uw zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden in Slowakije. Bovendien had u een advocaat in Slowakije waarmee uw broer in contact stond (CGVS, p. 18 – opmerkingen advocaat) en wist uw broer het juridisch document d.d. mei 2023 te bekomen. Aldus kan aangenomen worden dat u over voldoende mogelijkheden en steun beschikt teneinde uw rechten in Slowakije te laten gelden” en “Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije het slachtoffer bent geworden van discriminatie (CGVS, p. 6), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. U gaf aan dat deze discriminatie bestond uit het feit dat men niet naast u in de bus kwam zitten en men u geen werk gaf (CGVS, p. 16). Echter blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige*

bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Behalve een melding aan het immigratiekantoor blijkt uit uw verklaringen dat u geen verdere stappen tegen de discriminatie hebt ondernomen (CGVS, p. 16) en kan aangenomen worden dat u minstens via uw advocaat of met behulp van uw broer de nodige stappen zou kunnen ondernemen (supra). U kon namelijk zoals eerder aangehaald wel de nodige documenten verzamelen om te kunne reizen en om beroep in te dienen tegen de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus, waardoor u aantoonde de nodige zelfstandigheid aan de dag te kunnen leggen”.

Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Door louter te stellen dat hij meent voldoende te hebben aangetoond dat hij in Slowakije zeer slecht is behandeld en dat hij werd gediscrimineerd, toont hij geenszins aan dat de moeilijkheden en discriminatie waarmee hij geconfronteerd werd tijdens zijn verblijf in Slowakije als persoon die er subsidiaire bescherming geniet er toe hebben geleid dat hij door de onverschilligheid van de Slowaakse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte of in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin toont hij hiermee aan dat hij geval van terugkeer als een persoon die subsidiaire bescherming geniet in Slowakije in een dergelijke situatie of toestand zal terechtkomen. Bovendien verblijft verzoekers broer, die voor hem administratieve stappen ondernam in Slowakije toen verzoeker in Turkije en België verbleef, nog steeds in Slowakije en staat hij in contact met zijn zussen die in België verblijven zodat verzoeker over een netwerk beschikt zowel in Slowakije als in België waar hij indien nodig verdere steun kan krijgen om eventuele moeilijkheden tijdens de periode onmiddellijk na zijn terugkeer het hoofd te bieden indien nodig.

Voorts wordt met betrekking tot de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en bij de DVZ gemelde mentale en medische problemen als volgt gemotiveerd: *“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden (CGVS, p. 15-16), moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. (...)”.*

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze motieven niet weet te weerleggen door louter te stellen dat hij doorheen de procedure steevast heeft verklaard dat hij mentale problemen heeft en dat hij de cirkelredenering van het CGVS niet begrijpt volgens dewelke er mogelijks indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van zijn problematische mentale gezondheidstoestand maar dat hij niet aantoonde dat zijn bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij het CGVS en de DVZ verklaarde dat hij psychische problemen kende die in Slowakije begonnen, dat hij vergeetachtig is, slaapproblemen kent, pijn aan zijn nek heeft en gevoelloosheid aan arm, schouder en genitaliën kende en dat hij in Slowakije niet naar de dokter kon gaan (NPO, p. 5). Verzoeker maakt evenwel geen melding van enige poging die hij zou hebben ondernomen om naar een dokter te gaan en duidt verder ook niet waarom hij niet naar de dokter kon gaan in Slowakije en licht, ook in het kader van de huidige procedure voor de Raad, op geen enkele wijze toe waarom hij in Slowakije niet naar de dokter kon gaan. Bovendien verklaart verzoeker, gevraagd of hij hier in België al een behandeling heeft gehad: *“Nog niet” (idem)*. Verzoeker legt noch in het kader van de administratieve fase van de asielpcedure, noch in het kader van de huidige beroepsprocedure bij de Raad enig medisch of psychologisch attest neer waaruit kan blijken dat bij verzoeker psychologische of medische problemen zijn vastgesteld en de aard en ernst van deze problemen.

Voor zover verzoeker stelt dat *“toegang tot gezondheidszorg in Slowakije een probleem vormt voor personen die subsidiair beschermd zijn”* en daarbij verwijst naar een rapport van UNHCR, *“UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session”*, December 2018, stelt de Raad vast dat, naast het gegeven dat verzoekers mentale en medische klachten niet worden bevestigd door enig attest van een psycholoog of arts, uit verzoekers verklaringen en de beschikbare landeninformatie ook niet kan worden afgeleid dat verzoeker aan een ernstige ziekte lijdt of dat toegang tot gezondheidszorg in Slowakije voor hem onmogelijk zou zijn. Hierboven werd reeds vastgesteld dat in de landeninformatie wordt gemeld dat gezondheidszorg in dezelfde

mate wordt verstrekt aan vluchtelingen en personen met subsidiaire beschermingsstatus, maar dat administratieve obstakels de toegang tot gezondheidszorg, in het bijzonder voor privé medische specialisten kunnen bemoeilijken voor personen met subsidiaire beschermingsstatus. Ook het UNHCR rapport, dat dateert van voor de hoger geciteerde landenrapporten, stelt dat zowel vluchtelingen als personen aan wie subsidiaire bescherming werd verleend toegang hebben toe gezondheidszorg met dien verstande dat *“health services provided to holders of subsidiary protection are not covered directly through public health insurance, but paid for by the Government. This often poses an additional administrative burden especially on private medical specialist who may become reluctant to accept such patients”* (eigen vertaling: *“gezondheidszorg verstrekt aan personen met subsidiaire beschermingsstatus worden niet rechtstreeks gedekt door de algemene ziekteverzekering, maar wordt betaald door de regering. Dit creëert vaak een bijkomende administratieve last in het bijzonder op private medische specialisten die terughoudend zouden kunnen zijn om zulke patiënten aan te nemen”*). Hoewel het UNHCR rapport aangeeft dat personen met subsidiaire beschermingsstatus mogelijk obstakels kunnen ondervinden om gespecialiseerde medische privé-zorg te vinden in Slowakije, blijkt hieruit geenszins dat personen met subsidiaire beschermingsstatus toegang tot publieke gezondheidszorg wordt ontzegd. Bovendien wijst de Raad er op dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij nood heeft aan gespecialiseerde medische verzorging, noch brengt hij daartoe enig document bij. Verzoekers theoretische betoog over de rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM ingeval van ernstige medische problemen, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker argumenteert, met verwijzing naar een bericht in The Brussels Times *“Roma Integration still far away in EU”* van 8 september 2019 en wat hij omschrijft als een rapport van het VN -Comité inzake de uitbanning van rassendiscriminatie van 26 September 2017 (maar geen internetlink vermeldt noch dit rapport in de loop van de procedure voor de Raad bijbrengt), dat *“verzoekers verklaringen met betrekking tot de houding van vluchtelingen in Slowakije lijken eveneens te worden bevestigd”*, stelt de Raad vooreerst vast dat eerstgenoemde artikel uitsluitend betrekking heeft op de discriminatie van Roma in Slowakije. Wat betreft het VN rapport stelt de Raad vast dat de in het verzoekschrift geciteerde passages een aantal aanbevelingen bevatten, opnieuw voornamelijk inzake de effectieve uitvoering van maatregelen om uitsluiting en discriminatie van Roma maar ook om racisme en onverdraagzaamheid tegen migranten asielzoekers en vluchtelingen tegen te gaan. In zoverre verzoeker met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme werd geconfronteerd tijdens zijn verblijf in Slowakije, dient te worden vastgesteld dat dit fenomeen helaas in alle EU lidstaten voorkomen en ook in België statushouders hiermee geconfronteerd kunnen worden en dat, hoe verwerpelijk ook, uit zijn verklaringen en de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat hij hierdoor werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest *“Ibrahim e.a.”* van het HvJ, noch dat hij hierdoor, ingeval van terugkeer naar Slowakije als persoon die er internationale bescherming geniet, dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie in de zin van het geciteerde arrest *“Ibrahim”*.

Waar verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal op de hoogte was van het gegeven dat hij met zijn twee zussen uit Afghanistan is vertrokken en in Slowakije is beland en dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het feit dat zijn zussen erkend zijn als vluchteling in België, kan dit evenmin afbreuk doen aan bovenstaande analyse. In haar nota licht de commissaris-generaal toe dat de zussen van verzoeker geen internationale bescherming genieten in een andere EU lidstaat, zodat in hun hoofde geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dat de situatie van verzoeker dus geenszins vergelijkbaar is met deze van zijn zussen. Hierover ter terechtzitting zijn standpunt gevraagd, betwist verzoeker niet dat zijn zussen geen internationale beschermingsstatus werden toegekend in Slowakije. Verzoeker bevindt zich bijgevolg in een fundamenteel verschillende juridische positie dan zijn zussen. Elk verzoek om internationale bescherming op basis van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak te worden beoordeeld. Zijn betoog dat de commissaris-generaal de dossiers van zijn zussen niet heeft ingekeken hoewel zij ook in Slowakije verbleven is dan ook niet dienstig. Vermits het niet betwist is dat verzoekers zussen een internationale beschermingsstatus kregen in België op grond van hun vrees voor vervolging in Afghanistan en hierboven werd vastgesteld dat aan verzoeker subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Slowakije. De loutere omstandigheid dat verzoekers zussen ook in Slowakije verbleven hebben is als dusdanig niet relevant voor de beoordeling van verzoekers individuele omstandigheden in het kader van het onderzoek of het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije zullen worden geëerbiedigd, al dan niet weerlegd wordt. Het is immers niet betwist dat verzoekers zussen niet als statushouders met de rechten en plichten die daaraan verbonden zijn, in Slowakije verbleven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat door geen rekening te houden met de inhoudelijke beoordeling van de beschermingsverzoeken van zijn zussen in België, de bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op een gebrekkig onderzoek.

Wat tenslotte het door verzoeker aangehaalde principe van eenheid van familie betreft, kan worden volstaan met de vaststelling dat de door verzoeker aangehaalde UNHCR richtlijnen niet bindend zijn voor de Belgische asielinstanties en dat artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn de lidstaten ertoe verplicht ervoor te zorgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor

dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van deze richtlijn genoemde voordelen, maar geenszins de verplichting oplegt om aan de broer van een in België erkende vluchteling dezelfde bescherming te verlenen en er evenmin aan in de weg staat dat het internationaal beschermingsverzoek van dit gezinslid, die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU lidstaat, niet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers betoog inzake de eenheid van het gezin is bijgevolg niet dienstig.

Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt neergelegd vermogen niet bovenstaande beoordeling te wijzigen. Het kopie van de eerste pagina uit het Afghaanse paspoort van uw vader is een aanwijzing voor uw familiale band met hem. Deze wordt vooralsnog niet betwist. De kopieën van de Turkse documenten betreffende uw vader, zijnde de overlijdensakte en de machtiging van het Afghaanse consulaat, tonen aan dat uw vader in Istanboel-Turkije is overleden op 17 april 2023 en dat u door het Afghaanse consulaat in Turkije werd gemachtigd om u over zijn stoffelijk overschot te ontfermen. Uw Afghaanse paspoort en taskara bevestigen enerzijds uw identiteit en nationaliteit. Anderzijds tonen de aanwezige stempels in het paspoort dat u op 23 november 2022 Oostenrijk verliet en naar Turkije reisde, dat u ongeveer 2 maanden later, op 17 januari 2023 Turkije opnieuw verliet en naar Oostenrijk reisde, dat u ongeveer een maand later, op 22 februari 2023 Oostenrijk opnieuw verliet en naar Turkije reisde, dat u een maand later op 21 maart 2023 Turkije opnieuw verliet en naar Oostenrijk reisde, doch dat u daags nadien, op 22 maart 2023 Oostenrijk opnieuw verliet en terug naar Turkije reisde en dat u op 17 april 2023, de dag dat uw vader kwam te overlijden, Turkije opnieuw hebt verlaten. Voorts is het op basis van de stempels onduidelijk waarheen u bent gereisd wanneer u Turkije verliet op 17 april 2023 alsook wanneer u zou zijn teruggekeerd naar Turkije daar verder wel blijkt dat u op 7 augustus 2023 Turkije opnieuw hebt verlaten en naar Oostenrijk reisde. (...) De documenten betreffende uw werk in de Afghaanse filmindustrie alsook de brief van de taliban met het reisverbod is in het kader van onderhavige beoordeling ten aanzien van Slowakije niet van belang. Het document met de tweets betreffende Oekraïne heeft evenmin enige invloed in de beoordeling van uw verzoek ten aanzien van Slowakije”*. Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid. Vermits deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden deze overgenomen door de Raad.

Voor zover verzoeker verwijst naar arrest 211 220 van de Raad, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Bovendien toont de verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken. De loutere stelling dat de redenering in beide arresten ook op verzoeker moet worden toegepast volstaat niet om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker kan gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen in geval van terugkeer naar Slowakije. De Raad is verder van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Slowakije reeds werd toegekend. Hij maakt verder niet concreet aannemelijk dat hij Slowakije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aldaar.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Slowaakse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Slowakije werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Slowakije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Litouwen, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Slowakije. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Slowakije werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in deze lidstaat.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat het verzoek niet ontvankelijk is omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 maart 2003, artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET